

UN PRIETEN CU BLANĂ

Într-o dimineață de vară, Eli pedala pe alea parcului, printre umbrele lungi ale stejarilor. Roua strălucea încă pe iarbă, iar păsările își începuseră de mult cântecul.

La cei șapte ani ai lui, Eli găsea câte o aventură aproape în fiecare zi. Uneori urmărea drumul furnicilor, alteori căuta frunze cu forme neobișnuite. În toate aceste expediții îl însoțea Ruby, bicicleta lui roșie, cu ghidonul puțin zgâriat și soneria răgușită.

Lui Eli i-ar fi plăcut să aibă și un prieten cu care să împartă descoperirile. Însă câțiva copii din parc râdeau de părul lui roșcat și de pistruii de pe nas. Uneori nici nu-l lăsau să intre în joc.

În astfel de zile, Eli se întorcea acasă cu capul plecat.

— De ce nu pot să fiu și eu ca ei? o întrebase odată pe mama.

Mama se așezase lângă el și îl luase în brațe.

— Nu trebuie să arăți ca altcineva ca să fii iubit, Eli. Dumnezeu te-a creat cu grijă și te iubește. Iar fiecare copil pe care îl întâlnești este la fel de prețios pentru El.

— Chiar și cei care râd de mine?

— Chiar și ei. Ceea ce fac este greșit și e bine să ne spui când se întâmplă. Dar și ei pot învăța să fie mai buni.

Eli nu uitase vorbele mamei, deși uneori încă îl dureau să privească de la distanță jocurile celorlalți.

În dimineața aceea, tocmai se pregătea să ocolească rondul de flori când lanțul bicicletei sări. Pedalele se învârtiră în gol, iar Eli se dezechilibra și căzu pe marginea aleii.

Pentru câteva clipe rămase nemișcat. Apoi se ridică, își scutură pantalonii și își cercetă genunchiul zgâriat.

— Ei, Ruby, se pare că avem nevoie de ajutor, murmură el.

Atunci auzi un scâncet din iarba de lângă gard.

La câțiva pași, sub un tufiș, zăcea un câine mare, cu blana aurie. Își ținea o labă ridicată și încerca să o lingă. Când îl văzu pe băiat, își ridică puțin capul, apoi îl lăsă din nou pe pământ.

Primul gând al lui Eli fu să plece. Câinele era mare, iar el nu-l mai văzuse niciodată. Dar scâncetul îl opri.

Își aminti ce îi spusese tata: când vezi pe cineva suferind, caută o cale potrivită de a-l ajuta. Tot tata îl învățase să nu atingă un animal necunoscut, mai ales dacă este rănit și speriat.

Eli rămase la distanță și se uită în jur. Puțin mai departe, un îngrijitor al parcului uda florile.

— Vă rog, puteți să mă ajutați? Este un câine rănit aici!

Omul opri apa și veni după el. Privi animalul, apoi îl rugă pe Eli să rămână pe alee cât timp suna după ajutor.

Băiatul așteaptă lângă Ruby. Îi era sete și ar fi vrut să ajungă acasă, dar nu se îndura să plece înainte de a ști că cineva avea să îngrijească animalul.

Curând sosi o echipă care îl transportă pe câine la cabinetul veterinar. Între timp, îngrijitorul o anunță și pe mama lui Eli, iar ea veni să-l ia.

— Ai făcut bine că ai cerut ajutor, îi spuse mama, după ce îl ascultă.

— Crezi că se va face bine?

— Sper că da. Acum este îngrijit.

Înainte să plece, Eli mai privi o dată spre câine.

— Să te faci bine, prietene! șopti el.

În zilele următoare, băiatul întrebă adesea de el. Mama luă legătura cu cei care îl salvaseră și află că rana se vindeca. Câinele nu avea un stăpân identificat, așa că, după însănătoșire, urma să i se caute o familie.

— Dacă l-am lua noi? întrebă Eli, cu ochii strălucind.

Mama zâmbi, dar nu-i răspunse pe loc.

În seara aceea, părinții vorbiră cu el despre ce înseamnă să îngrijești un animal: hrană potrivită, apă proaspătă, plimbări, vizite la veterinar și grijă în fiecare zi, chiar și atunci când ai prefera să te joci.

Eli ascultă cu atenție. Știa că nu putea face totul singur, însă era hotărât să ajute.

După ce se sfătuiră și se asigurară că îi puteau oferi un cămin potrivit, părinții hotărâră să-l adopte.

Așa ajunse câinele auriu în familia lui Eli.

Îl numiră Auri.

La început, Auri era sfios. Se odihnea mult și tresărea la zgomotele neașteptate. Eli învăță să aibă răbdare, să nu-l deranjeze când dormea și să-l lase să se apropie singur.

Într-o după-amiază, în timp ce băiatul citea pe covor, Auri veni lângă el și își așeză capul pe genunchiul lui.

Eli rămase nemișcat, apoi întinse încet mâna și îl mângâie.

— Mamă, uite! șopti el.

Mama îi privi din prag și zâmbi.

Din ziua aceea, Auri îl întâmpina cu coada în mișcare, se culca lângă scaunul lui și îl însoțea la plimbările cu familia. Lui Eli îi plăcea să-i povestească tot ce făcuse peste zi. Câinele îl asculta cu capul ușor înclinat, de parcă fiecare întâmplare era foarte importantă.

Într-o seară, Eli spuse:

— Lui Auri nu-i pasă că am pistrui.

Tata închise cartea pe care o citea.

— Nu, răspunse el. Iar tu nu ai avut nevoie să știi al cui este sau cum arată ca să-ți pese că suferea.

Eli se uită la câinele întins lângă picioarele lui.

— M-am bucurat că l-am putut ajuta.

— Bunătatea ne ajută să vedem dincolo de înfățișare, spuse tata. Ți amintești cum Se purta Isus cu oamenii pe care ceilalți îi ocoleau?

Eli încuviință. Îi plăceau istorisirile în care Isus Se oprea să asculte, să vindece și să le arate oamenilor că sunt prețioși.

La închinarea din seara aceea, citiră din Proverbe 19:22: „Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui.”

Apoi Eli se rugă:

— Doamne, Ți mulțumesc pentru Auri și pentru că mă iubești. Te rog să mă ajuți să fiu bun și să observ când cineva are nevoie de un prieten.

Câteva zile mai târziu, în parc, Eli văzu un băiat așezat singur pe o bancă. Ceilalți copii se jucau cu mingea, iar el îi urmărea în tăcere.

Eli simți o mică strângere de inimă. Cunoștea prea bine locul acela de la marginea jocului.

Se uită spre mama, care îl ținea pe Auri în lesă, apoi se apropie de bancă.

— Bună! Eu sunt Eli. Vrei să vii cu mine? Ți arăt un stejar care are o scorbură uriașă.

Băiatul ridică privirea.

— Eu sunt Matei. Pot să-l văd și pe câine?

— Sigur! Întâi o întrebăm pe mama cum să te apropii de el.

Porniră împreună spre alee, vorbind deja despre copaci, biciclete și câini.

Pistruii lui Eli erau tot acolo. La fel și părul lui roșcat. Dar, în dimineața aceea, el avea altceva la care să se gândească: un băiat pe care voia să-l cunoască și o descoperire pe care abia aștepta să o împartă.